

Arrest

nr. 239 369 van 3 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in haar hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HENRION, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 25 november 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 26 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 24 juli 2017 en 15 oktober 2017 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 13 november 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 14 november 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd op 20 augustus 2019 van 13.50 uur tot 17 uur gehoord in een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat meester UNGER Deborah loco HENRION Valérie, alsook uw voogd mevrouw Christine Leclercq waren aanwezig tijdens het volledige persoonlijke onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit en ben je afkomstig uit het dorp Bekh van het district Dahana-e-Ghori, gelegen in de provincie Baghlan. Je bent van etnische origine een Hazara en bent een ismaelitische sjiïet van geloof. Je bent heden vijftien jaar oud en bent dus nog steeds minderjarig. Je hebt een oudere broer, twee jongere broers en een oudere zus. Jouw vader werkte als landbouwer op zijn eigen velden in Bekh. Hierop teelde jouw vader watermeloenen en ook tarwe. Jouw vader was niet politiek actief. Toen je zes jaar oud was startte je met school. Op jouw negende moest je stoppen met school omdat het te gevaarlijk was geworden om nog naar school te gaan. Erna hielp je jouw vader met zijn werk op de velden en zorgde je voor de dieren van jouw familie. Je hielp ook jouw moeder in huis. De arbaki beschermden jouw dorp tegen aanvallen van de taliban. De taliban voerden gevechten uit om de regio, waaronder jouw dorp, in handen te krijgen. Jouw vader vertelde jou dat de taliban jonge mensen in de dorpen meenemen om voor hen tegen de vijand te vechten. Jouw vader vertelde jouw broer en jou dat het niet meer veilig is om in het dorp te wonen en dat hij van plan was jullie naar een ander land te sturen. Door de hevige gevechten vluchtten vele mensen naar Puli Khumri. Jouw vader nam jou en jouw broer mee naar de woestijn Dashte Charmal (ook Dashte Largawi genoemd) en verder naar een vriend van jouw vader in Puli Khumri. De volgende ochtend gingen jij en je broer mee met een mensensmokkelaar richting Kabul. Vervolgens reisden jullie naar Nimruz waar jullie de grens met Pakistan overstaken en vervolgens deze met Iran. Toen je Afghanistan verliet was je twaalf jaar oud. Het is tweeëneenhalf jaar geleden dat je vertrok in 1396 tijdens de lente. Aan de grens met Turkije werd de groep vluchtelingen met wie jij en jouw broer op weg waren, aangevallen door de politie. In de daaropvolgende chaos raakte jij jouw broer kwijt. De mensensmokkelaar nam jou mee naar een huis. Daarna reisde je zonder jouw broer verder naar Ankara en Istanbul, waar je een maand verbleef. De smokkelaar stuurde je verder naar Griekenland. Je bereikte het eiland Lesbos waar je onderdak kreeg in het kamp Moria. Je werd er eens geslagen door de politie omdat je met jouw mobiele telefoon een incident tussen vluchtelingen had gefilmd en de politie niet ingreep. De politie maakte jouw telefoon vervolgens stuk. Na een jaar en drie of vier maanden op Lesbos werd je overgebracht naar Athene. Een smokkelaar bracht je naar de haven in Patras, waar je gedurende ongeveer tweeëneenhalf maand probeerde om verder te reizen als verstekeling in een vrachtwagen. Op deze manier bereikte je Italië. Toen je aankwam in Rome kreeg je hulp van een Afghaan die jou een treinticket naar Parijs kocht. Een Afrikaanse taxibestuurder reed jou naar België. Je dient hier een verzoek om internationale bescherming in op 26 november 2018. Je hebt geen familie in België. Bij jouw laatste contact met jouw familie, ongeveer zeven à acht maanden voor het plaatsvinden van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 20 augustus 2019, woonden jouw ouders, jongere broers en zus nog in jouw dorp Bekh te Baghlan.

Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je de volgende documenten neer tijdens jouw persoonlijk onderhoud: een ontvangstbewijs van jouw verzoek aan de dienst Tracing van het Belgische Rode Kruis.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren

en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Na analyse van alle door jou aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in jouw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het jou noch het statuut van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat je geen identiteitsdocumenten noch reisdocumenten, alsook geen identiteitsdocumenten noch reisdocumenten van jouw ouders of een kopie daarvan; neerlegt voor het CGVS. U stelt het CGVS dan ook niet in staat jouw identiteit en reisweg na te gaan. Nochtans vormt het vaststellen van iemands identiteit een essentieel gegeven in ieder verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat je er niet in slaagt jouw ingeroepen vrees tot gedwongen rekrutering door de taliban aannemelijk te maken. Hoewel je tijdens jouw persoonlijk onderhoud beweert dat de taliban jouw dorp Bekh zou aanvallen en daarbij jongens en jongemannen zou meenemen om te vechten voor de taliban tegen hun vijand waarna je gevlucht bent, kan je op geen enkele wijze jouw persoonlijke vrees voor deze rekrutering concretiseren. Je baseert jouw vrees op de woorden van jouw vader die je vertelde dat het niet meer veilig was voor jongens in de regio en hij jou en jouw broer om die reden wilde wegbrengen naar een andere plaats (CGVS, p. 7). Je spreekt enkel in algemene termen over jouw specifieke vrees voor rekrutering en verwijst in deze context slechts naar de toenmalige veiligheidssituatie in het district Dahana-e-Ghori waar je woonde. Voorgaande volstaat niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. Je geeft tijdens jouw persoonlijk onderhoud toe dat er aangaande jouw vrees voor rekrutering door de taliban “niets persoonlijks gebeurde”, maar dat jullie “bang waren dat ze naar jouw dorp zouden komen” en hierbij jonge jongens zouden meenemen (CGVS, p. 21). Op de vraag of je ooit benaderd werd door een gevechtsgroep om je bij hen aan te sluiten, antwoord je ontkennend. Verder gevraagd door het CGVS of je eerder ooit problemen had met de taliban, zegt u van niet (CGVS, p. 22). Evenmin had jouw familie ooit specifieke moeilijkheden met de taliban. Je zegt dat jouw vader misschien problemen had, maar daar vertelde hij jou nooit over. U kent voorts geen jongens uit de regio die daadwerkelijk door de taliban werden gerekruteerd. U zegt hierbij louter dat u hoorde dat de taliban mensen meenamen om met hen te vechten, maar u geeft hierbij geen concrete informatie noch toelichting over de specifieke omstandigheden noch over specifieke personen die dit overkomen zou zijn.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse (jonge)man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat je “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn jouw regio van herkomst, jouw familiale en tribale banden, jouw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van jouw vraag naar internationale bescherming, waarbij je jouw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”.

Verder haal je ook aan een terugkeer naar Afghanistan te vrezen omdat je een ismaelitische Hazara bent en de taliban jullie als ongelovigen beschouwen. Je vreest dat je om die reden door de taliban zal vermoord worden (CGVS, p. 20). Nergens in jouw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat jij of iemand van jouw familie ooit persoonlijke moeilijkheden kende met de taliban of andere groeperingen omwille van jouw etnische origine en geloof. Je zegt enkel dat de taliban negatieve gedachten hebben ten aanzien van ismaelieten en Hazara. Gevraagd of de taliban ooit jouw dorp bezocht om hun gedachten over jullie aan te kondigen, vertelt u dat toen u nog in het dorp woonde de taliban het dorp niet kon binnenkomen maar dat dit wel gebeurde in een andere regio.

Gelet op jouw verklaringen aangaande jouw vrees voor taliban op basis van jouw etnie en religie, moet dan ook besloten worden dat je opnieuw naast jouw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden door de taliban. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiiten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geviséerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door jouw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's, slaag je er allerminst in aan te tonen dat er voor jou persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat je het sjiitisch geloof, waartoe ook ismaelieten behoren als aparte stroming, aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

De door u neergelegde brief van het Belgische Rode Kruis, is niet in staat een ander licht te werpen op uw aangebrachte verklaringen. Deze brief vormt slechts een verwijzing naar uw verklaringen dat u en uw broer aan de Turkse grens gescheiden werden. Dit vormt echter geenszins een bewijs van, noch staat deze brief op geen enkele wijze uw aangehaalde moeilijkheden in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig

geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Baghlan en hierbij verwijst naar jouw geloof en etnie, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat je een ismaelitische sjiïet bent, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen

verhogen. Toegevoegd kan worden dat jouw familie bij jouw laatste contact met hen nog steeds in het dorp Bekh, district Dahana-e-Ghori te Baghlan woont, waar je geboren en getogen bent, waar jouw familie een woonst heeft en jouw vader werkt als landbouwer. Je bent op de leeftijd van zes jaar naar school gegaan in het dorp. Op de leeftijd van negen jaar stopte je met school omdat het te onveilig was geworden om naar school te gaan toen. Jouw school werd in de periode dat je stopte met school geraakt tijdens gevechten. Je hielp dan jouw vader op zijn velden in de regio. Rekening houdend met jouw verklaringen kan geconcludeerd worden dat je bij jouw terugkeer naar Afghanistan je samen met jouw familie in Bekh kan wonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”*

Na een korte theoretische toelichting “*in rechte*” over een aantal van deze bepalingen, gaat verzoeker in op de motivering van de bestreden beslissing.

Waar de bestreden beslissing erop wijst dat verzoeker geen identiteitsdocumenten heeft neergelegd, licht verzoeker toe als volgt:

“Verzoeker legt uit dat hij geen taskara kon krijgen omdat het districtshuis ver van zijn woonplaats lag, de reis gevaarlijk is en de Taliban gekke bedragen vroegen om deze documenten te verkrijgen. De ouders van de aanvrager hebben er nooit aan gedacht om een taskara voor hem te maken toen hij jonger was, ze waren boeren en slecht opgeleid, ze zagen de noodzaak ervan niet in.

Verzoeker verliet Afghanistan op 11-jarige leeftijd, na een zeer lange en moeilijke reis waarbij hij zijn broer verloor (gehoorverslag p.17-19), kwam hij in november 2018 in België aan. Hij slaagde erin om in februari 2019 via internet (IMO app, gehoorverslag p.5) contact te hebben met zijn familie, maar de verbinding was slecht en vaak verbroken. De familie van verzoeker legde hem bij het laatste contact uit dat de Taliban alle internet- en elektriciteitsverbindingen in het dorp had afgesloten (gehoorverslag p.12). Ze hebben ook mobiele telefoons verboden. Sinds februari heeft de klager geen nieuws meer over zijn familie.”

Verzoeker gaat vervolgens in op de “*gedwongen rekrutering van minderjarigen in de provincie Baghlan*”. Hij wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal zich niet op enige objectieve informatie baseert om te oordelen dat verzoeker geen risico loopt om als jongeman te worden gerekruteerd in zijn regio van herkomst, gezien zich in het administratief dossier geen informatie bevindt over gedwongen rekrutering in de provincie Baghlan. Hij stelt nog dat “*volgens het CGVS wordt er geen rapportering over (groeps)ontvoeringen van minderjarigen vermeld inzake de gehele provincie Baghlan (bestreden beslissing, p. 2).*”

Verzoeker citeert en verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt dat zijn vader op de hoogte was dat er jongeren in de regio door de taliban werden gerekruteerd om te vechten. Aldus meent verzoeker dat “*het dus niet louter een hypothese [is], maar echte ervaringen waarvan de vader van de aanvrager op de hoogte is gesteld. Het lijkt logisch dat hij er de voorkeur aan gaf om zijn zonen veilig te houden voordat er iets met hen gebeurt. Het CGVS kan van verzoeker niet eisen dat hij of zij wacht tot hij of zij onder druk staat om zijn of haar land te verlaten wanneer het gevaar is aangetoond door ervaringen in de regio.*

Toen de Taliban hun dorp aanvielen, nam de vader van verzoeker zijn zonen rechtstreeks mee naar Pol-e-Khomri om hen in veiligheid te brengen. De Taliban had al eerder dorpen in de omgeving aangevallen en jonge mannen en de vader van verzoeker wist dit."

Verzoeker acht de "eisen" van de commissaris-generaal "onevenredig" en benadrukt dat hij ten tijde van zijn vlucht uit Afghanistan elf jaar oud was.

Verder citeert verzoeker uit objectieve informatie van Landinfo en EASO die bevestigen dat de taliban jongeren rekruteert in de madrassa's, ook in het noorden van Afghanistan. Verzoeker benadrukt hierbij dat verzoekers regio van herkomst, de provincie Baghlan, gelegen is in het noorden van Afghanistan. Hij voert verder aan dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, het feit dat er geen directe druk op de familie van verzoeker werd uitgeoefend, geen invloed heeft op de situatie, zoals blijkt uit de door hem geciteerde informatie. Hij stelt dat uit deze informatie blijkt dat de meerderheid van de door de taliban gerekruteerde jongeren tussen de vijftien en achttien jaar oud zijn, zoals verzoeker, en dat de taliban deze jongeren traint om wapens te gebruiken. Hij citeert verder uit informatie van UK Home Office waaruit volgens hem blijkt dat jonge Afghanen uit rurale gebieden onder controle van de taliban – zoals verzoeker – nog meer het risico lopen om te worden gerekruteerd. Verzoeker citeert verder nog uit rechtspraak van de Raad (RvV 11 april 2019, nr. 219 682 en nr. 219 680).

Hij besluit dat: *"Gezien de jonge leeftijd van verzoeker, het feit dat hij alleen drie jaar naar school was geweest en het feit dat hij uit een boerenfamilie kwam, heeft het CGVS zijn verklaringen te streng geanalyseerd. Het CGVS moest hem het voordeel van de twijfel geven."*

Vervolgens gaat verzoeker in op *"het gevaar om van Hazara etnische afkomst en Ismaelitische religie te zijn"*. Uit het loutere feit dat hij nooit een persoonlijk probleem met de taliban heeft ondervonden, kan de commissaris-generaal volgens hem niet afleiden dat hij deze niet zal hebben bij zijn terugkeer. Hij benadrukt dat hij zijn dorp verliet op een moment dat de taliban meer controle kreeg over zijn regio. Hij legt tevens uit dat *"de Hazara een gemakkelijk doelwit zijn omdat niemand ze verdedigt. Ze hebben geen rijkdom of wapens en zijn daarom gemakkelijke slachtoffers."* en ook nog dat *"de Taliban hen als ongelovigen beschouwen."* Verzoeker citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verder verwijt verzoeker naar en citeert uit objectieve informatie van Asylos, dat verder verwijst naar informatie van de United States Department en Amnesty International inzake geweld en discriminatie tegen Hazara's in heel Afghanistan. Hij benadrukt de berichten over ontvoeringen, bombardementen op sjiietische gebedshuizen die specifiek gericht zijn op Afghanistan en het feit dat er een toename is van dit geweld en deze incidenten sinds 2015, volgens voormelde bronnen. Verzoeker voert hierbij nog aan dat *"Indien deze etnische en religieuze banden op zich niet als risico's van vervolging kunnen worden beschouwd, vormen zij ten minste een extra kwetsbaarheid voor de verzoeker. Bij terugkeer naar zijn land zal het voor de aanvrager veel moeilijker zijn om een plaats in de maatschappij of mensen te vinden waarop hij kan vertrouwen, omdat hij geen deel uitmaakt van een grote gemeenschap."*

Verzoeker voert aan dat uit het bovenstaande blijkt dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en dat hij zich, als jonge verzoeker, derhalve beroept op een gegronde vrees voor vervolging bij zijn terugkeer naar Afghanistan. Verder stelt verzoeker dat hij bijzonder kwetsbaarheid is gelet op zijn leeftijd. Gezien zijn jonge leeftijd en *"de kwetsbaarheid van het land"* moet hieraan bijzondere aandacht worden besteed en moet *"het voordeel van de twijfel"* zeer ruim worden geïnterpreteerd, aldus verzoeker. Verzoeker voert aan dat uit het de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd op het moment van de feiten en *"zijn rekening"*. Hij geeft een korte theoretische toelichting over de bewijslast voor minderjarige verzoekers om internationale bescherming en de ruime interpretatie van *"het voordeel van de twijfel"*. Hij benadrukt andermaal dat hij bijzonder kwetsbaar is, rekening houdende met zijn jonge leeftijd, zijn analfabetisme en het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is. Hij meent dat deze elementen essentieel zijn bij de beoordeling van zijn geval en onvoldoende in rekening werden gebracht door de commissaris-generaal.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, gezien hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert vooreerst uit rechtspraak van de Raad (RvV 12 februari 2019, nr. 216 632) en voert hierbij aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn risicoprofiel en kwetsbaarheid. Hij meent dat er moet worden erkend dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij citeert hierbij uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van augustus 2018 en stelt dat uit deze informatie blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2014 verder verslechtert. Hij verwijst tevens naar en citeert uit objectieve informatie van OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan, *“die vele gevolgen heeft voor de eerbiediging van de grondrechten”*. Hij citeert tevens uit informatie van de *“Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor mensenrechten”*, die in een mededeling van mei 2018 de Afghaanse autoriteiten hebben opgeroepen concrete maatregelen te nemen om een einde te maken aan de aanvallen die burgerslachtoffers veroorzaken. Verzoeker citeert ook nog uit rechtspraak van de Raad (RvV 17 januari 2019, nr. 215 314 en nr. 215 216) en meent dat de Raad van oordeel is dat bijzondere voorzichtigheid in acht genomen moet worden bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van Afghanen. Hij wijst er tevens op dat Amnesty International en Human Rights Watch de praktijk van EU-lidstaten om Afghanen uit te wijzen hebben veroordeeld en dat de Finse overheid besliste om beslissingen van Afghaanse verzoekers op te schorten om de tijd te nemen hun beleid toe te passen op de richtlijnen van UNHCR.

Verzoeker gaat ten slotte nog in op de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan. Hij meent vooreerst dat uit *“objectieve en openbare bronnen”* blijkt dat voldaan is aan de criteria die werden gebruikt in de bestreden beslissing om te oordelen of er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de provincie. Verzoeker benadrukt dat hij *“dit klimaat van onveiligheid”* heeft uitgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud en dat hij herhaaldelijk heeft vermeld hoezeer zijn leven is beïnvloedt door de voortdurende conflicten en de aanwezigheid van de taliban. Hij citeert hierbij uit zijn verklaringen tijdens dit persoonlijk onderhoud.

Verzoeker gaat vervolgens in op de verschillende criteria. Wat betreft de *“aanwezigheid van actoren van geweld en de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen de provincie”*, benadrukt hij dat de bestreden beslissing erkent dat de taliban actiever is geworden in zijn regio. Hij citeert hierbij nog uit rechtspraak van de Raad en informatie van EASO. Wat *“aard van de gebruikte methodes en tactieken”* betreft, citeert verzoeker tevens uit informatie van EASO. Wat de *“frequentie van de veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Baghlan betreft”*, voert verzoeker aan dat rekening moet worden gehouden met het feit dat het aantal burgerslachtoffers blijkt toenemen, hetgeen er volgens hem op wijst dat burgers niet alleen ‘collateral damage’ zijn. Hij citeert hierbij uit informatie van EASO, UNAMA, en de Australian Government – Department of Foreign Affairs and Trade. Verzoeker gaat verder in op de *“impact van het geweld op het dagelijkse leven”* en meent dat, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, de meerderheid van de burgers afkomstig uit Baghlan naar andere Afghaanse regio's vlucht. Hij citeert uit informatie van EASO. Hieruit blijkt dat er sprake is van een situatie van willekeurig geweld.

Verzoeker citeert verder nog uit rechtspraak van de Raad en meent dat hieruit blijkt dat er moet worden nagegaan of er persoonlijke omstandigheden zijn die het risico verhogen dat verzoeker het slachtoffer worden van het willekeurig geweld dat in de provincie Baghlan plaatsvindt. Hij acht de persoonlijke omstandigheden in zijn hoofde *“het feit dat verzoekende partij een niet begeleide minderjarige is, en dat hij al voor een jaar in België verblijft en dat hij, in geval van terugkeer, als ‘verwesterd’ en ‘besmet’ met de westerse normen en waarden zal worden aangestipt door zijn omgeving.”* Hij benadrukt verder zijn bijzondere kwetsbaarheid omdat hij pas vijftien jaar oud is en op elfjarige leeftijd zijn dorp heeft verlaten, omdat hij geen nieuws heeft over zijn familie, zeer slecht opgeleid is en al enkele jaren in Europa woont. Verzoeker meent aldus dat hij *“een bijzonder hoog risicoprofiel heeft”*. Hij meent dan ook dat: *“Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties die in het administratief dossier staan, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2. b van de Vreemdelingenwet.”* Hij geeft nog een theoretische toelichting over artikel 3 van het EVRM en besluit dat uit het voorgaande blijkt dat er meerdere bronnen zijn die aantonen dat Baghlan niet veilig is.

2.1.2. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting voegt verzoeker volgende documenten ter staving van zijn herkomst uit het dorp Bekh, in het district Dahana-e-Ghori van de provincie Baghlan:

- een beslissing van de commissaris-generaal tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 oktober 2018 (stuk 1);
- een taskara van zijn vader (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker er niet in slaagt zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker geen documenten neerlegt ter staving van zijn identiteit en reisweg. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij geen taskara kon verkrijgen in Afghanistan en dat hij geen contact meer heeft met zijn familie. De Raad wijst er evenwel op dat het verweer in het verzoekschrift tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen tijdens het invullen van de Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling, waar hij verklaarde dat hij zijn taskara onderweg verloor (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 14, "*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*", p. 2). Dat verzoeker later tijdens de procedure meermaals verklaarde dat hij nooit een taskara heeft gehad is dan ook niet aannemelijk en doet afbreuk aan zijn verklaringen over de redenen waarom hij geen taskara kan neerleggen. Het verweer in het verzoekschrift vormt aldus geen verklaring voor verzoekers nalatigheid om enige documenten neer te leggen die zijn reisweg naar België kunnen staven. Artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Het ontbreken van bepaalde elementen vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Gelet op hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen bevredigende verklaring gegeven voor het ontbreken van enige documenten met betrekking tot zijn identiteit en reisweg.

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat verzoeker geen vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban aannemelijk maakt. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene informatie inzake gedwongen rekrutering door de taliban en aanvoert dat het administratief dossier geen landeninformatie bevat, merkt de Raad evenwel op dat de commissaris-generaal de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 ter kennis heeft gebracht. Uit deze informatie blijkt dat het enkele feit dat verzoeker een Afghaanse jongeman is, niet volstaat om te besluiten dat hij tot de groep van jongens en mannen behoort die het risico lopen gerekruteerd te worden door de taliban. De Raad herhaalt dat in deze Guidelines wordt gesteld dat "*depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliates to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs*" (p. 55). Verzoeker dient aldus de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie in het verzoekschrift die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van gedwongen rekrutering door de taliban.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen inzake de redenen waarom hij Afghanistan is ontvlucht. De Raad treedt echter de commissaris-generaal bij dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij persoonlijk gevisieerd werd door de taliban. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoekers vader wist dat jongeren uit de regio werden meegenomen om te vechten en dat de commissaris-generaal niet van verzoeker kan eisen dat hij wacht tot hij effectief onder druk wordt gezet om zijn regio te verlaten, doet op zich geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij persoonlijke problemen heeft gekend met of persoonlijk werd gevisieerd door de taliban ten tijde van zijn verblijf in Afghanistan.

Het loutere feit dat verzoeker nog jong was ten tijde van zijn vlucht uit Afghanistan, dat hij slechts drie jaar naar school ging en dat hij uit een boerenfamilie afkomstig is betekent verder niet dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn eigen leefwereld en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven, noch dat hij niet in staat zou zijn om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn problemen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij niet in staat was om zijn vrees voor vervolging op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen tijdens het persoonlijk onderhoud. Dergelijk verweer kan aldus geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij persoonlijke problemen heeft gekend met of persoonlijk werd geïnterviewd door de taliban ten tijde van zijn verblijf in Afghanistan, zodat hij geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk maakt.

De Raad merkt verder op dat verzoeker met de door hem toegevoegde informatie met betrekking tot gedwongen rekrutering niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban in zijn regio van herkomst. Uit het door verzoeker geciteerde EASO-rapport *"Afghanistan – Recruitment by armed groups"* van september 2016 blijkt immers dat het voorkomen van gedwongen rekrutering in direct verband staat met het niveau van druk op de taliban. Momenteel staan de taliban echter minder onder druk en staan zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden zijn er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moet doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kan de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan is het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk (p. 22). Echter, blijkt uit diezelfde informatie dat de taliban over mobiele eenheden beschikken die kunnen worden ingezet om in deze laatste gebieden tekorten te dichten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Ditzelfde geldt ook voor minderjarigen. Bijkomend blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier nog dat minderjarigen die worden gerekruteerd over het algemeen niet worden ingezet als strijders. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in onder andere madrassa's alvorens te worden ingezet. *In casu* stelt de Raad vast dat uit het EASO-rapport *"Afghanistan Security situation"* van juni 2019 blijkt dat verzoekers regio van herkomst, het district Dahana-e-Ghori in de provincie Baghlan in Afghanistan onder controle staat van de taliban. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dan wel dat er jongeren in zijn regio gedwongen gerekruteerd zouden zijn, doch gaf tevens aan dat hij niemand kent die daadwerkelijk werd gerekruteerd, noch kan hij enige voorbeelden geven van dergelijke rekrutering (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 22), zodat hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat er in zijn regio van herkomst op collectief niveau door de taliban werd gerekruteerd. Verder stelt de Raad vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de rekrutering door de taliban voornamelijk plaatsvindt via de madrassas, doch uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoeker zelf naar de madrassa ging in zijn regio van herkomst. Verzoeker verklaarde immers dat hij drie jaar naar school ging in zijn dorp doch dat hij nadien geen andere vorm van opleiding heeft gekregen in Afghanistan (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan werkelijk een risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking, nu ieder verzoek om internationale bescherming op de eigen merites dient te worden beoordeeld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal benadrukt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn behoren tot de Hazara-etnie en het feit dat hij de Ismaelitische religie aanhangt bij een terugkeer naar Afghanistan, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op dit punt vooreerst terecht oordeelde dat *"Verder haal je ook aan een terugkeer naar Afghanistan te vrezen omdat je een ismaelitische Hazara bent en de taliban jullie als ongelovigen beschouwen. Je vreest dat je om die reden door de taliban zal vermoord worden (CGVS, p. 20). Nergens in jouw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat jij of iemand van jouw familie ooit persoonlijke moeilijkheden kende met de taliban of andere groeperingen omwille van jouw etnische origine en geloof. Je zegt enkel dat de taliban negatieve gedachten hebben ten aanzien van ismaelieten en Hazara. Gevraagd of de taliban ooit jouw dorp bezocht om hun gedachten over jullie aan te kondigen, vertelt u dat toen u nog in het dorp woonde de taliban het dorp niet kon binnenkomen maar dat dit wel gebeurde in een andere regio."*

Gelet op jouw verklaringen aangaande jouw vrees voor taliban op basis van jouw etnie en religie, moet dan ook besloten worden dat je opnieuw naast jouw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden door de taliban. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geviséerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door jouw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's, slaag je er allerminst in aan te tonen dat er voor jou persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat je het sjiitisch geloof, waartoe ook ismaelieten behoren als aparte stroming, aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort."

Het louter herhalen van zijn verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie waaruit volgens hem blijkt dat de Hazara's een doelwit vormen voor de taliban en dat zij te maken hebben met geweld en discriminatie kan niet volstaan om afbreuk te doen aan voormelde beoordeling. De Raad wijst erop dat in deze niet wordt betwist dat Hazara's en sjiitische moslims het slachtoffer zijn van bepaalde incidenten in Afghanistan, doch uit de door verzoeker geciteerde informatie kan niet blijken dat Hazara's, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert, louter omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep werden geviséerd. De Raad stelt aldus vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier en het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Afghanistan van zulke aard zou zijn dat zij voor Hazara's en sjieten op zich het risico met zich zou meebrengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid een aanwezigheid zouden worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker kan worden bijgetreden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt en dat uit de stukken in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, ingevolge het gegeven dat hij sjiitische Hazara is en ingevolge een aanwezigheid in Afghanistan, zou dreigen te worden vervolgd of geviséerd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij een bijzondere kwetsbaarheid heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omdat hij als Hazara niet deel uitmaakt van een grote gemeenschap en het moeilijker zal zijn om mensen te vinden waarop hij zich kan vertrouwen, stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn hele familie in zijn dorp Bekh woont (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 12-13), zodat hij zich bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst kan beroepen op hun steun en bescherming. Verder dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie, met name het EASO-rapport "*Afghanistan. Security situation*" van juni 2019, blijkt dat Hazara de derde grootste etnische groep zijn in verzoekers provincie Baghlan, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij geen deel uitmaakt van een grote gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd omwille van zijn langdurig verblijf in België. De loutere verwijzing naar zijn jonge leeftijd en langdurig verblijf in België kan echter niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij zich omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van bepaalde opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Er zijn geen concrete elementen die hierop wijzen. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd, zijn ongeschoold profiel en het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is, stelt de Raad vooreerst vast dat tijdens de procedure rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid. Er werd aan verzoeker immers een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud gehoord in de aanwezigheid van zijn voogd en advocaat. Het persoonlijk onderhoud werd bovendien afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd heeft om verzoeker op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Verder merkt de Raad op dat verzoekers leeftijd en profiel niet betekent dat hij niet in staat zou zijn om zijn vrees voor vervolging op coherente en consistente wijze uiteen te zetten tijdens

het persoonlijk onderhoud, zodat dit geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen met betrekking tot zijn vrees voor vervolging in Afghanistan. In zoverre verzoeker meent dat, gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel dient te worden toegepast en hierbij in voorkomend geval een brede toepassing van het voordeel van de twijfel op zijn plaats is, benadrukt de Raad dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken. Gelet op voorgaande vaststellingen is dit echter niet het geval, zelfs indien rekening wordt gehouden met verzoekers minderjarigheid en profiel. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Na analyse van alle door jou aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in jouw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het jou noch het statuut van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat je geen identiteitsdocumenten noch reisdocumenten, alsook geen identiteitsdocumenten noch reisdocumenten van jouw ouders of een kopie daarvan; neerlegt voor het CGVS. U stelt het CGVS dan ook niet in staat jouw identiteit en reisweg na te gaan. Nochtans vormt het vaststellen van iemands identiteit een essentieel gegeven in ieder verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat je er niet in slaagt jouw ingeroepen vrees tot gedwongen rekrutering door de taliban aannemelijk te maken. Hoewel je tijdens jouw persoonlijk onderhoud beweert dat de taliban jouw dorp Bekh zou aanvallen en daarbij jongens en jongemannen zou meenemen om te vechten voor de taliban tegen hun vijand waarna je gevlucht bent, kan je op geen enkele wijze jouw persoonlijke vrees voor deze rekrutering concretiseren. Je baseert jouw vrees op de woorden van jouw vader die je vertelde dat het niet meer veilig was voor jongens in de regio en hij jou en jouw broer om die reden wilde wegbrengen naar een andere plaats (CGVS, p. 7). Je spreekt enkel in algemene termen over jouw specifieke vrees voor rekrutering en verwijst in deze context slechts naar de toenmalige veiligheidssituatie in het district Dahana-e-Ghori waar je woonde. Voorgaande volstaat niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. Je geeft tijdens jouw persoonlijk onderhoud toe dat er aangaande jouw vrees voor rekrutering door de taliban “niets persoonlijks gebeurde”, maar dat jullie “bang waren dat ze naar jouw dorp zouden komen” en hierbij jonge jongens zouden meenemen (CGVS, p. 21). Op de vraag of je ooit benaderd werd door een gevechtsgroep om je bij hen aan te sluiten, antwoord je ontkennend. Verder gevraagd door het CGVS of je eerder ooit problemen had met de taliban, zegt u van niet (CGVS, p. 22). Evenmin had jouw familie ooit specifieke moeilijkheden met de taliban. Je zegt dat jouw vader misschien problemen had, maar daar vertelde hij jou nooit over. U kent voorts geen jongens uit de regio die daadwerkelijk door de taliban werden gerekruteerd. U zegt hierbij louter dat u hoorde dat de taliban mensen meenamen om met hen te vechten, maar u geeft hierbij geen concrete informatie noch toelichting over de specifieke omstandigheden noch over specifieke personen die dit overkomen zou zijn.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse (jonge)man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat je “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn jouw regio van herkomst, jouw familiale en tribale banden, jouw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van jouw vraag naar internationale bescherming, waarbij je jouw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership

of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”.

Verder haal je ook aan een terugkeer naar Afghanistan te vrezen omdat je een ismaelitische Hazara bent en de taliban jullie als ongelovigen beschouwen. Je vreest dat je om die reden door de taliban zal vermoord worden (CGVS, p. 20). Nergens in jouw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat jij of iemand van jouw familie ooit persoonlijke moeilijkheden kende met de taliban of andere groeperingen omwille van jouw etnische origine en geloof. Je zegt enkel dat de taliban negatieve gedachten hebben ten aanzien van ismaelieten en Hazara. Gevraagd of de taliban ooit jouw dorp bezocht om hun gedachten over jullie aan te kondigen, vertelt u dat toen u nog in het dorp woonde de taliban het dorp niet kon binnenkomen maar dat dit wel gebeurde in een andere regio.

Gelet op jouw verklaringen aangaande jouw vrees voor taliban op basis van jouw etnie en religie, moet dan ook besloten worden dat je opnieuw naast jouw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden door de taliban. In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiiten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet geviséerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door jouw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara’s, slaag je er allerminst in aan te tonen dat er voor jou persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat je het sjiitisch geloof, waartoe ook ismaelieten behoren als aparte stroming, aanhangt of tot de groep der Hazara’s behoort.

De door u neergelegde brief van het Belgische Rode Kruis, is niet in staat een ander licht te werpen op uw aangebrachte verklaringen. Deze brief vormt slechts een verwijzing naar uw verklaringen dat u en uw broer aan de Turkse grens gescheiden werden. Dit vormt echter geenszins een bewijs van, noch staat deze brief op geen enkele wijze uw aangehaalde moeilijkheden in Afghanistan.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

De loutere verwijzing naar het risicoprofiel van verzoeker, zijnde zijn jonge leeftijd ten tijde van zijn vlucht uit Afghanistan, zijn beperkte opleiding, zijn langdurig verblijf in Europa als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en het feit dat hij geen nieuws heeft van zijn familie, kunnen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Er zijn immers geen elementen aanwezig in het administratief dossier die erop wijzen dat verzoekers familie niet langer woonachtig is in verzoekers regio van herkomst, het dorp Bekh van het district Dahana-e-Ghori van de provincie Baghlan, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst kan beroepen op hun steun en bescherming.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest “*Elgafaji*” maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07”, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, “*Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*”, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, sub c, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met “*improvised explosive devices*” (hierna: IED's), e.d.m. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de ‘*conflict severity*’ map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, “*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*”, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van juni 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Dahana-e-Gori van de provincie Baghlan wordt niet betwist.

In de meest recente “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Baghlan als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 92: “*that indiscriminate violence is taking place in the province of Baghlan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.*”).

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Het betoog in het verzoekschrift dat betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan laat niet toe om hier anders over te oordelen, gezien hierboven reeds werd aangetoond dat een loutere verwijzing naar de Afghaanse nationaliteit niet kan volstaan en de focus dient te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming). De door verzoeker bijgebrachte informatie is dan ook slechts dienstig voor zover deze betrekking heeft op zijn specifieke regio van bestemming, de provincie Baghlan.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit het EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van juni 2019 en het EASO-rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van juni 2019, doch de Raad wijst erop dat voormelde beoordeling inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voor de provincie Baghlan gebaseerd is op deze informatie, zodat dit niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming.

De Raad wijst er verder op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de door verzoeker geciteerde informatie van UNAMA en de Australische Departement of Foreign Affairs and Trade in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan is gebaseerd, zodat deze evenmin kan leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verzoekers verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over de veiligheidssituatie in zijn district kan evenmin leiden tot een andere oordeelsvorming, die gebaseerd werd op objectieve en gedetailleerde landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is evenmin dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De informatie in verzoekers aanvullende nota ter bevestiging van zijn herkomst en het feit dat de commissaris-generaal in oktober 2018 nog een subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend aan een dorpsgenoot van verzoeker, doet geen afbreuk aan het feit dat actueel de algemene situatie in verzoekers regio van herkomst, met name de provincie Baghlan, en in voorliggend geval het district Dahana-e-Ghori, anders wordt beoordeeld.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke

omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker nog meent dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio plaatsvindt en hierbij andermaal verwijst naar zijn risicoprofiel, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordeelde dat:

“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Baghlan en hierbij verwijst naar jouw geloof en etnie, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat je een ismaelitische sjiiet bent, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen. Toegevoegd kan worden dat jouw familie bij jouw laatste contact met hen nog steeds in het dorp Bekh, district Dahana-e-Ghori te Baghlan woont, waar je geboren en getogen bent, waar jouw familie een woonst heeft en jouw vader werkt als landbouwer. Je bent op de leeftijd van zes jaar naar school gegaan in het dorp. Op de leeftijd van negen jaar stopte je met school omdat het te onveilig was geworden om naar school te gaan toen. Jouw school werd in de periode dat je stopte met school geraakt tijdens gevechten. Je hielp dan jouw vader op zijn velden in de regio. Rekening houdend met jouw verklaringen kan geconcludeerd worden dat je bij jouw terugkeer naar Afghanistan je samen met jouw familie in Bekh kan wonen.” Het verweer in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zich bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst kan beroepen op de steun en bescherming van zijn familie, zodat hij geen groter risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Dahana-e-Ghori in de provincie Baghlan in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

S. VAN CAMP